

Оттиски надписей
в слепке

г. Мантива Мшкенту
Республики

г. - 1859 г. изд. 1860

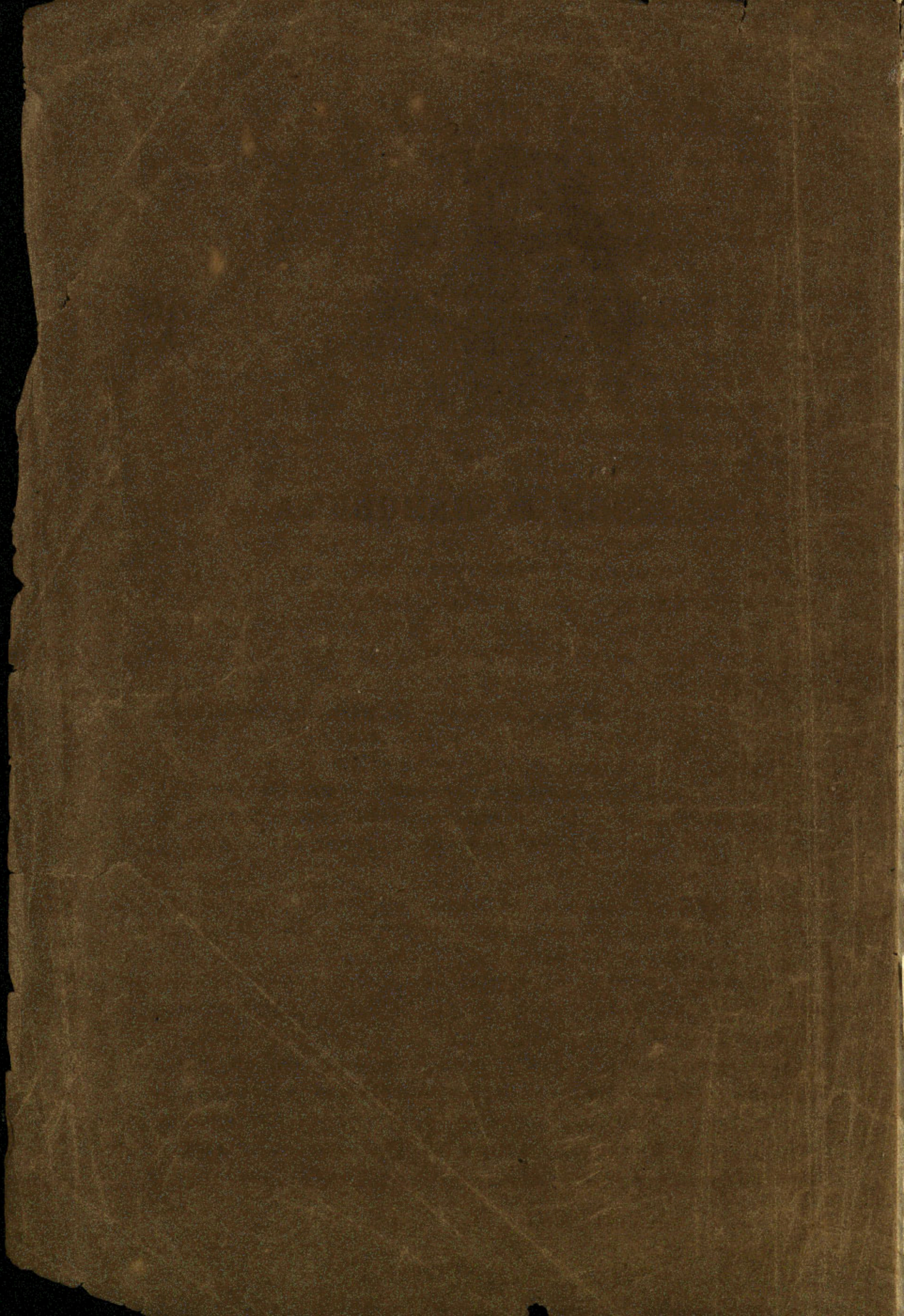
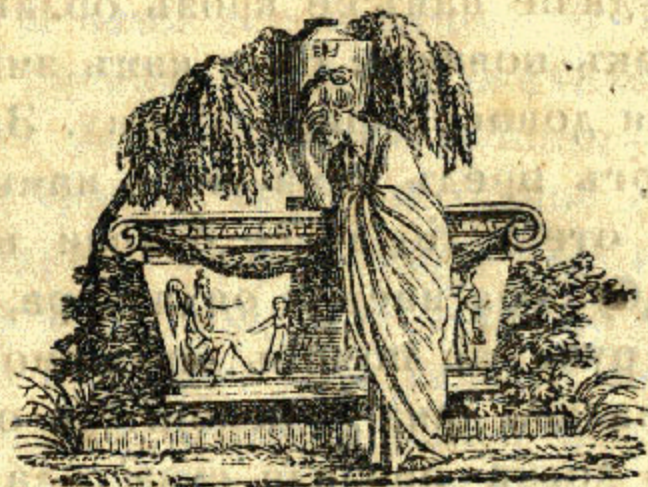

Рис. Срп. 218. 1

21112

Г О В О Р Ъ

НА ГРОБУ

МИЛВОЯ ЖИВАНОВИЋА,

УЧЕНИКА ПОВЗІВ

У Гимназији Београдској,

(† 14. Апр. 1859).

„Већь еданъ по еданъ падаю юнацы
Времена славногъ,
И неће ий быт'!

Одъ племенитогъ нараштая тамиый
Гробъ быће прождр'о све.

Вай и за Тебе — — —

Србски синови мртвачке
Вѣнце мораю вит'!“

М. Банъ.

Ево насъ опеть на брежулку, кой вѣчность одъ
временности дѣли! Ево насъ опеть на месту, гди е суђе-
но, само проливати сузе! Отимлюсе жертве една по
една, — домъ ий вѣчности пріима у вѣчный загрляй свой!
Животъ! Шта е животъ? Као польско цвеће процвета,
и већь ћешь доћи, да тражишь, куд' се деде тай лепый
цветъ: — ал'га нећешь выше наћи! Чудновато е небо суд-
бине наше. Кад' мыслимо, да насъ најболъ грее наше

сунце: онда се одъ тежке запааре мутни облацы дижу, — а кад' мыслимо, да ће намъ се крозъ облакъ какавъ благотворанъ зрачакъ појавити: онда намъ зміевидне мунѣ и потмули громови доносе крваву кишу. Заръ не видимо браћо јошт' едногъ предъ нама, когъ намъ немила смртъ тако напречацъ оте? Ко да се ослони на ту судбу, на ту варљиву судбу, која насъ и онда вара, кад' јој у највећој надежди руке за помоћъ пружамо? Заръ нисмо доста имали печалны' дана', да јошт' и овај дочекамо? Или заръ нисмо доста пролили суза', да јошт' и надъ овимъ предрагимъ плачемо? Али полако теку сузе, — туга њ ње осушила. Само срдце плаче у прсима! Ил' не, — не плаче оно, него се последнѣ капљъ крви изъ њга цеде. Ирои умиру за отечество, — мученицы, за вѣру и правду: ал' за шта може невиный младићъ умрети? Каква е жертва, коју онъ роду и отечеству принети може? Охъ Боже! Та онъ е текъ настао да живи! Текъ се почео њговимъ очима пространый светъ показивати: — а већъ жица му се живота кида! Гди су они весели дани? Гди ли они весели часови, што као другови проведосмо? Куд' се дедоше оне игре съ чаробнымъ сановима будућности наше? Ахъ! Све е исчезло! Ђрѣ предъ нама смѣрно успаваный самртникъ лежи. Прошао е животъ, — заборављене су оне байне игре и обнадежавајући снови, — нестало е оне ружичне бое лица, оне ведрине чеда, оне веселости ока, оне любкости погледа, — све е угашено, — престао е животъ! Высоко надъ безкочношћю лети човекъ својомъ бурномъ фантазіомъ. Ништа предъ њимъ ніе толико яко, да га њговъ духъ прозрети не може. И звѣзде пролећу поредъ њга као мали и велики пламенни духови, и кад' мысли, да се може ослонити на волшебный сводъ свой' мечта', пропадне у пропасть, — наћесе на вратма гроба. И опетъ трав животъ: ал' ядъ съ чемеромъ у њму е помешанъ. Гди се радость тражи: жалость се наће, — гди се песма чуе: јукъ одѣкуе. О съ Богомъ премилый! Ево насъ свию! Сви смо дошли на Твој гробъ, да последный путъ видимо Твоє лице, и да дубоко упишемо у срдца наша предраге черте. Ђднога цвета нестаетъ за другимъ, — еданъ се украсъ круни за другимъ изъ средине наше: па

и Ты, кой си дика другова, и утѣха ожалошѣногъ *)
отца быо, и Ты намъ исчезавашь! И Тебе намъ веѣ
выше нема! О смирена песмо служителя олтара божіегъ!
Мыслимъ, да ѣе ме твой звукъ утѣшити: а онъ ми ѣошт'
веѣма потреса срдце. Па и ты, сѣино сунце, кое намъ
последнѣй поздравъ одправляшь, кад' испраѣамо друга,
као да поняшь тугу нашу, — као да хоѣешь да пока-
жешь, да намъ е данась една заишла звезда! О заишла
е! и ево последнѣй погледъ нашъ почива на нѣговомъ
лицу! Ёошт' последнѣй путь ево насъ свію око' нѣга: и
веѣе исчезава све, — све се завія у маглу суза' наши',
у коима се, као у небесной дуги, ликъ изгублѣногъ на-
шегъ друга изображава. Другови изгубише друга, —
отаць изгуби сына единца! И ено видите л' га? Нико
да га утѣши! Нико да му разблажи сузама окроплѣну
старость! Мы смо другови. Дошли смо, да къ благу и
среѣи рода и отечества поступамо. Една цѣль и една
мысао лако свезую ватрена срдца. И кад' мышлясмо, да
ѣемо се безбрижно моѣи пустити таласима живота: онда
намъ буря усколеба мирный животъ нашъ, и ето пріятельство,
кое смо мыслили да ѣе намъ вѣчито быти, сад'
мрачный гробъ растрзава. О съ Богомъ сѣни Миливо я
Живановића! И кад' орканъ бѣда' негда нашъ жи-
вотъ усколеба, и кад' намъ скромна лаѣа надежда' наши'
кораблѣкрушеніе претрпи: и онда ѣе се наѣи кой одъ
насъ, кой ѣе се опоменути Тебе, кой ѣе сузомъ зали-
ти руже гроба Твога. А Ты, кой сад' на насъ тужеѣе
изъ блажене удалности гледишь, пошлѣи утѣхе свомъ
уцвелѣномъ отцу, — разблажи тугу нѣговогъ уништеногъ
срдца, — учини, да баръ у миру, и Тебе сеѣаюѣисе,
спокойно проѣе крозь животъ овай! О съ Богомъ дру-
же и пріятелю нашъ!

У Београду.

Коста Поповићъ.

*) Такоѣе прекомъ смрѣю единице кѣри Анастасіе, у првой годи-
ни удае свое пре по' године преставившесе.

СПОМЕНЪ

МИЛВОЮ ЖИВАНОВИЋУ.

1.

Где, кад' роду лечит' ране
Дође време, дође Май,
Да и нама сунце гране
Данакъ сване, сине рай;

2.

И кад' сузу убрисати
Са образа' дође рокъ:
Опетъ треба уздысати
И проливат' суза токъ.

3.

Милвоє, Милвоє,
Куд' отиде браћи Ты,
И остави дружбаство свое?
Зовемо Те съ плачемъ мы.

4.

Ал' где тѣло камень леденъ,
Не осећа туге вай:
Но духъ текъ е там' узведенъ,
Вѣчне славе гди е сая.

5.

Божидаръ *) Те милый чека
Съ Црногорцемъ *) храбрымъ там':
Само другъ вамъ ахъ! до века
Оста плакат', тужит' самъ.

Коста Поповићъ.

*) Никколићъ и Петаръ Церовићъ, обоица питомцы Гимназіе Београдске, одъ кон' првый престависе 28., а другій 30. Јануарія исте године.

У С П О М Е Н А

Д У Х У

(НА КРИЛУ ВЫШИВЪГЪ УСНУВШЕГО ПРІЯТЕЛЯ)

МИЛИВОЯ ЯК. ЖИВАНОВИЦА

(Слуш. VI. Гимн. разряда)

14. Апр. 1859.

Почивай тихо люблѣный Душе!
Миранъ е животь гробова тамны.
Почивай тихо! Снивай сне лепе
Блаженогъ венца спокойства Твога!
Где, поветараць нѣясе лакій,
Грлица ечи Твомъ на брежульку,
Осмей - сунащце цветиће диже
Обманомъ сладкомъ светскогъ живота . . . . .
Али Ты ћутишь, — — не видишь радость — —
Не видишь? . . . ! а злость . . . а беде светске
Оће л' Ти икад' погледнут' груди!
Немила стужа, — свет-мора мутня,
Оће л' Ти икад' растрзат' небо,
Теби, — што вѣчно сунащце гледишь!

О! ено, ено! — какво блаженство!
Анђела' слике край Тебе трепте . . . . .
Заспали дуси врлы' и добры' —
О какво сладко небесно дружество!
Гледате ништна дизаня наша,
Смеетес' варльив-сузама нашимъ.
Благостни — молбе дижете земне — — —
О срећный Друже! носи гласъ грешны'!!
Доброта Твоя — небесный тамянь —
Топис' на врелымъ жар-грудма нашимъ.
Мирись се диже, да лети Творцу,
Да лети вѣчной любви Твоіой . . . . .
О снивай тихо небеска сунца!
Миръ Теби Друже!! Вѣчанъ Ти спомень!!

Я . . . . . К . . . . . В . . . . .

Г Р О Б Ъ . . . . .

(Споменъ на 14. Априля 1859. год.)

„... Сыне милый!...“ „... Друзе добрый!...“

Врела суза са сузомъ се срета . . . . .

„... Ой явесе, яви сладкій!...“

Непомична стои земля клета . . . . .

Узбруяло море патня',

У тврду се каплю слило,

Отров-капля земли пала,

Мучну грудь юй покапала,

Лето было — те рану изрило — —

Рака зяи, тражи плъна,

Да заязи отров-рану — — —

Ахъ! . . . единца заръ мораве

Изсредъ любве дружбе младе

Да сграби у мрачну гроб-дворану?

„... Сыне милый!...“ „... Друзе добрый!“

Гробе мрачный стани... стани!...

Нема отаць никогъ выше,

Срдца срдце што грлише...

Гди с' затворашь? Цветъ заръ да с' сарани?

Юй! . . . тужи бѣдный отче,

Слушай плачно „... Святыи Боже!... Святыи...“

Плачи дане! — Земля црна

Миливо я выше не поврати.

У Београду.

Я . . . . . К . . . . .

Е П И Т А Ф Ъ МИЛИВОЮ ЖИВАНОВИЋУ

СЛУШАТЕЛЮ ПОЕЗИЕ.

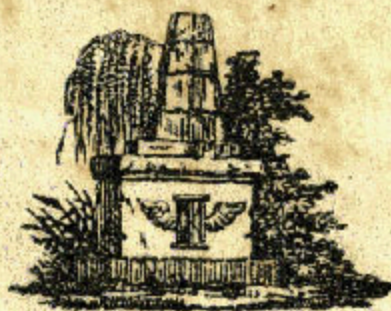
(† 14. Апр. 1859.)

„... Срећу тражихъ у срећама людскимъ,
Гледахъ животъ у животу света —
Мракъ ми сійну . . . земски горки яди — —
Бежте дани! — — грудъ е већъ занета . . . . .
Ты путниче на брежуљку моме
Пролій тиху сузу тугованя —
Ал' знай, да е мирна смртца слађа
Него людски' злостій сладованя . . . . .“

Я . . . . . К . . . . .

Печатано о годишнѣмъ парастосу, у споменъ Милвою
Живановића 9. Априлія 1860 год. у Бѣоградској Собор-
ној цркви држаномъ.

У Правителственој Типографіи.

И И И Т А Ф Р

МИЛИБОЮ ЖИВОНОВА

СЛАВЯНОСЛОВИЩЕ

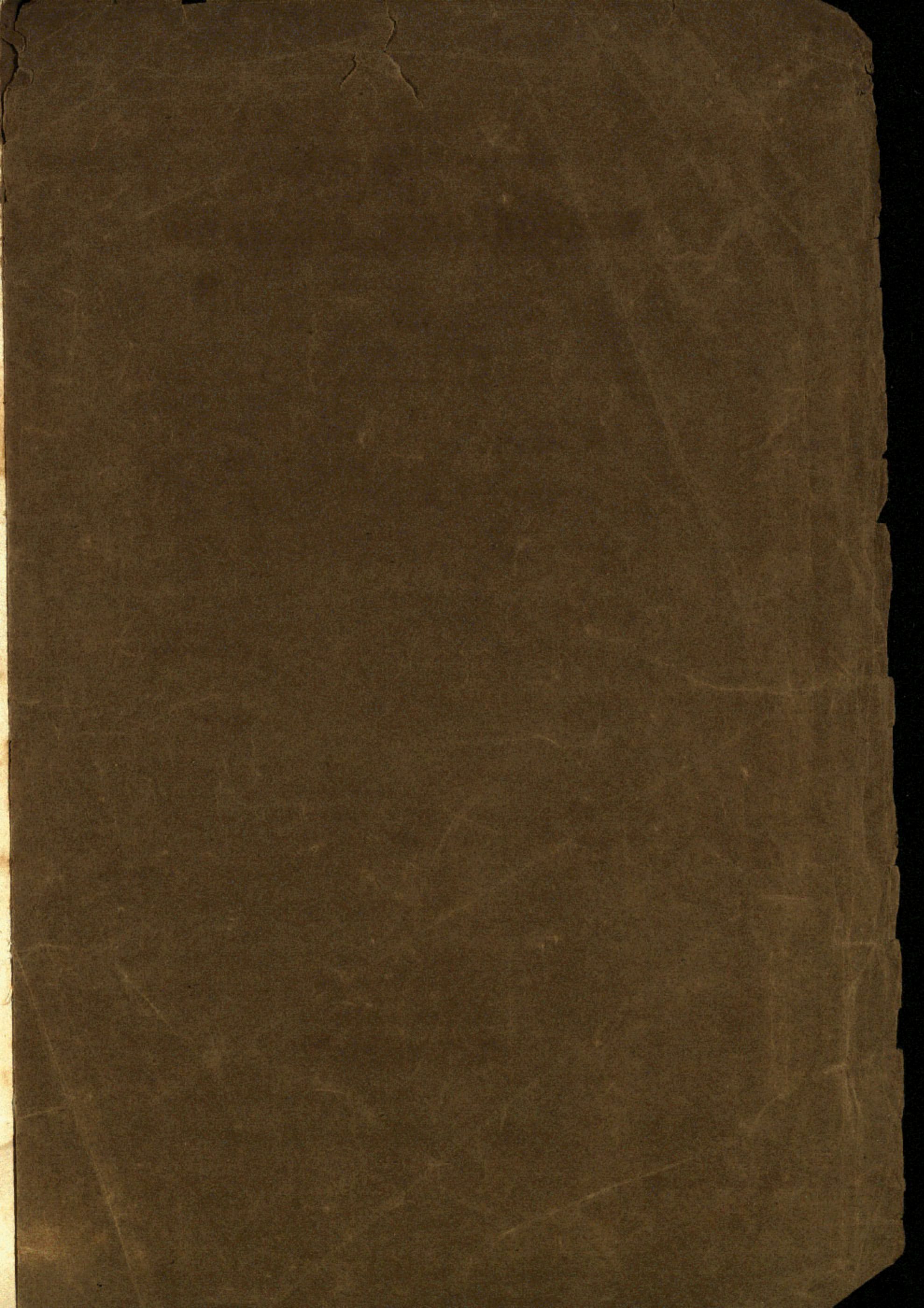
(1811 г.)

Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское

Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское
Слово живонъ : славянское и русское

Слово живонъ : славянское и русское

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P₁₃ Cp II 218.1